

men i øvrigt kun en Defensor for denne tiltalte. Kun Politiet kan optræde som en Slags Anklagemyndighed derved, at det er Politiets Opgave at tilvejebringe det fornødne Bevismateriale, men en egentlig Anklager har man ikke. I alt Fald bliver der noget odiøst, noget uheldigt ved dette, at Politiet, som har sin særlige Opgave, netop skal være den, der optræder som Anklager. Der kommer noget odiøst derved, som jeg tror, det ikke er godt at faa indført i Retssystemet.

Og skal et Politi, eller hvad man nu vil kalde det — det kaldes et Politi —, tilvejebringe dette Bevismateriale, maa det være til Stede i et betydeligt større Omfang end det, Justitsministeren i sin Skrivelse til Udvalget om Udgifterne tænker paa. Disse Udgifter ere, kan man sige, helt igennem anslaaede kendelig og beviselig for lavt, men at Udgiften er sat for lavt med Hensyn til Politiet, naar der dertil er opført 100,000 Kr., og Politiet faar den Opgave, som nu i Fremtiden er tildelt det, er en given Sag. Det vil være umuligt for Politiet at løse denne Opgave, saa jeg tror, at Retssikkerheden med dette System vil gaa meget tilbage. I øvrigt erkender jeg og har udtalt det tidligere, at det er et Gode at faa en Dommer, som staar hævet over Parterne, men han skal have to Parter, og her faar han ifølge den offentlige Strafferetspleje i Virkeligheden kun en Part og saa en lille Stump. Dette er for lidt til at sikre Retten.

Og saa giver jeg det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at man kan gaa ud fra som givet, at det største Antal af Tingenes Medlemmer har ikke kunnet faa Tid maaske knap til at læse, endnu mindre til at tænke dette Forslag igennem. Det gælder ikke alene om det største Antal af Tingenes Medlemmer i Almindelighed, det gælder ogsaa os, som have siddet i Fællesudvalget, i alt Fald os, som have siddet i Fællesudvalget fra Folketingets Side. Landstinget har i to Samlinger behandlet dette Forslag i den indskrænkede Form, hvori det blev fremsat af den højtærede Justitsminister. Jeg ved, at i alt Fald i indeværende Samling har Landstingets Udvalg med overordentlig stor Flid og Omhyggelighed gaaet dette Forslag igennem og anvendt en Tid, som vi alle kende, der næsten strækker sig over et halvt Aar. For os har Forslaget først været kendt i Landstingets Skikkelse, da det forlod Landstinget, og det er ikke meget lang Tid siden. Der er kun gaaet en ganske kort Tid, en Tid, i hvilken Rigsdagen desuden har været

optagen af en Mængde andre Opgaver, og jeg maa sige en Tid, som vilde være kort, selv om Medlemmerne kunde koncentrere deres Opmærksomhed om denne enkelte Sag. Vi have i Fællesudvalget faaet Ændringsforslagene saa friske fra Trykkeriet, at de ikke vare tørre endnu, og have maattet tage Stilling til dem i saa kort Tid, at det efter min Mening er uforsvarligt. Det er meget muligt, at denne Retsreform i det store og hele vil vise sig at være god. Det er utvivlsomt, at den indeholder mange Fremskridt, og mulig vil den være god i det væsentlige, men der er meget faa af os, som kunne overse dette. Og naar man nu her i en saa stor — navnlig i en saa stor — og vigtig Sag skal træffe en Afgørelse under det Ansvar, som paahviler en, kan jeg ikke tilraade at stemme for dette Forslag, men maa henstille, at Forslaget kommer til at hvile i alt Fald til næste Aar og saaledes, at det kan blive gennemgaaet med den Nøjagtighed og Omhyggelighed, som en saa stor og vigtig Sag kræver.

Jeg har nylig haft Lejlighed til at gøre en lille Bemærkning om Bekostningerne; og Justitsministerens Angivelser af, hvor store de ville blive, maa jeg anse for at være i alt Fald paa de væsentligste Punkter for lave, f. Eks. angaaende hvilke Udgifter Kommunerne og ligeledes Staten faa med Hensyn til Byggeforetagender, om Retsagerne skulle udføres paa en tilstrækkelig værdig Maade. Regler for Lønningerne til Dommerne og de ved de kollegiale Retter ansatte Embeds- og Bestillingsmænd ere mærkeligt nok føjede ind i dette Lovforslag om Rettens Pleje. Hvad i Alverden har et midlertidigt Lønnings-tillæg at gøre med Loven om Rettens Pleje? (*Borghjerg*: Det er Forligssmørelse). Det forekommer mig, at vilde man gennemføre dette, burde man ikke have sat det ind i denne Lov, men saa kunde man have gennemført det som et eller to selvstændige Lovforslag. Det er efter min Mening ganske upassende, hvad man her har gjort, og for saa vidt det skal bidrage til at slæbe Retsreformen igennem, anser jeg det for ikke at være en fair Fremgangsmaade. Skulle Dommerne og ligeledes de andre Embeds- og Bestillingsmænd have Lønforhøjelse — det er ikke Embeds- og Bestillingsmænd eller Dommere, som ere nyansatte i Henhold til den Lov, her foreslaas —, skulle de have en saadan Forhøjelse, hvad enten Retsreformen gennemføres eller ikke. Dommerne skulle ikke paa den Maade være en Slags